

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

Svatý Michaeli,
archanděli, braň nás
v boji proti zlobě
a úkladům d'ábovým.
Kníže nebeského vojska,
svrhni božskou mocí do
pekelné propasti satana
a zlé duchy,
kteří usluhují o zkázu duší.
Amen.

Itálie-Gargano-Monte Sant Angelo-Svatyně sv.archanděla Michaela

Září 2015

SLŮVKO FARÁŘE

Milujete žvýkačky?

A žvýká a žvýká...

Šel jsem po chodbě kněžského semináře v Olomouci. Všude bylo ticho, protože v kněžském semináři prostě ticho většinou panuje. Potřeboval jsem navštívit jednoho spolužáka, jelikož byl jedním z mála, kdo v první polovině devadesátých let minulého století vlastnil tiskárnu, a mně se nechtělo kteréši přednášky přepisovat. Stačí přece udělat kopie.

Spolužák měl na dveřích svého pokoje (a později) i na dveřích kostela, ve kterém sloužil, obrázek (piktogram), na kterém byla kravská hlava s přežvykující tlamou a celý tento výjev byl přeškrtnutý červenými pruhy ve tvaru velkého písmene X. V tu chvíli mi to připadalo napůl směšné a napůl nevhodné. Zároveň jsem si ale uvědomoval, že spolužák tím něco chtěl dát najevo...

Možná jsme si už zvykli, že nejen ve škole, v restauraci, ale i v jiných veřejných prostorách jsou žvýkačky nalepeny pod židlí, pod stolem, pod lavicí atd. Někdy by bylo lepší, kdyby citlivější povahy pod stůl nebo jiný kus nábytku vůbec nesahaly. Může je to totiž nepříjemně překvapit. Tak jako mně v našem kostele.

Bylo to myslím někdy začátkem roku 2013, kdy jsme se rozhodovali, jakým typem topení nahradíme už dosluhující a skoro nefunkční akumulární kamna v kostele sv. Martina v Dolním Benešově. Jedna z možností, která se používá asi ve dvou nebo třech kostelích na Hlučínsku, je topné sálavé těleso pod sedákem lavice. Tak jsme se podívali pod sedák v našem chrámu a pak ještě pod pár dalších sedáků v chrámové lodi a zjistili jsme dvě následující věci:

- a) pod sedáky u nás je zpevňující příčka, která by bránila instalaci topných těles
- b) bylo objeveno docela velké množství přilepených žvýkaček, zvláště v některých lavicích, které si tam možná pravidelný návštěvník bohoslužeb odkládá snad na horší časy (?)

Takže ani kostel není ušetřen různých zlovyků, které nám mohou docela znepříjemňovat život, když bychom si chtěli např. zapřít své dolní končetiny pod sedák (ještě, že naši předkové nainstalovali do lavic klekátka, kam si naše nožky můžeme většinou pohodlně položit).

Možná si řeknete, že o nic nejde. Žvýkačka sem, žvýkačka tam, nevypnutý mobilní telefon v kostele sem, nevypnutý mobil tam...

I přes tuto drobnou zkušenost jsem svého spolužáka více pochopil. Přílišná benevolence „podává ruku“ lhostejnosti. Nechoďme touto cestou.

PKF

SVATOVÁCLAVSKÝ HUDEBNÍ FESTIVAL

(1. 9. – 28. 9. 2015)

XIII

ZÁŠTĚTU PŘEVZALI: MGR. DANIEL HERMAN – MINISTER KULTURY ČR, ING. TOMÁŠ MACOURA, MBA – PRAMATOR STATUTÁRNÍHO MĚSTA OSTRAVY, MIROSLAV NOVÁK – HEJTMAN MORAVSKOSLEZSKÉHO KRAJE, MDNS. PRANTISEK VÁCLAV LOSKOWICZ, O. PRASEM – ŠKOLNÍ BISKUP OSTRAVSKO-OPAVSKÉ DIECÉZE, MGR. JAN WACLAWEK – BISKUP SLEZSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ A.V.

Pátek 18. 9. 2015, 18:00 hodin, Dolní Benešov – kostel sv. Martina

Baborák Ensemble

Radek Baborák – lesní roh, umělecký vedoucí

PROGRAM:

G.F. HANDEL · W.A. MOZART · A. VIVALDI · G.P.H. TELEMAN

Bývalý sólový mistr České filharmonie a Berlínské filharmonie Radek Baborák vystoupí na Svatováclavském hudebním festivalu poprvé se svým souborem, jehož členy jsou úspěšní sólisté mladé generace, laureáti mezinárodních soutěží a přední hráči českých orchestrů. Program představí řadu virtuózních skladeb napsaných pro kombinaci smyčcového kvarteta a lesního rohu.

Realizaci tohoto koncertu finančně podpořilo město Dolní Benešov a římskokatolická farnost Dolní Benešov.

Vstupné: 150 Kč (plná cena) / 100 Kč (studenti, senioři, ZTP, ZTP/P) / 50 Kč (děti)

Seznam předprodejních míst a on-line prodej

www.shf.cz

Na koncertě práce, přičítající se dobročinnému účelům. Změna programu a kapacitní vyčerpání.

Šlezy a další výrobky při Svatě Marku

Připomeňme si historii sakrálních staveb naší farnosti

Hřbitov a hřbitovní kaple

K seznamování o sakrálních stavbách naší farnosti bude jistě vhodné přiblížit historii hřbitova od jeho založení až po současnost. Rozrůstajícímu městečku už nestačil prostor pro pohřbívání v okolí kostela sv. Martina, bylo proto nutno hledat místo pro založení nového hřbitova. Z podnětu tehdejšího p. faráře Josefa Kopetzského byla v roce 1853 zahájena stavba hřbitova za tehdejší vsí Dolní Benešov. Hlučínským děkanem byl nový hřbitov vysvěcen a starý byl zrušen, zůstala pouze barokní kostnice zmiňovaná poprvé v roce 1764. Historické prameny nám dokládají, že již v roce 1876 bylo nutno hřbitov rozšířit západním směrem o další 1 jitro (0,25 ha) a plochu obestavět zdí. Finanční prostředky na rozšíření poskytl statkář Rotschild, jako patron kostela. V tomto období byla zahájena stavba hřbitovní kaple fundátorem a správcem statku Moravec Janem Moravcem, pod vedením zednického mistra Františka Blažského. Kaple byla dokončena a vysvěcena 15.10.1877 s tím, že bude sloužit k vystavení rakví zemřelých a pohřebním obřadům se zasvěcením sv. Maří Magdalény, sv. Janu a sv. Josefu, jejichž obrazy byla kaple vyzdobena. Správce Jan Moravec a mecenáš stavby kaple se bohužel jejího dokončení nedožil. Z dočasného hrobu se jeho tělesné ostatky uložily do hrobky pod oltářem kaple až následně. Na vnější severní stěně je zabudována jeho pamětní deska, na západní stěně pamětní deska zdejšího kněze rodáka P. Josefa Adamíka a dlouholetého faráře P. Josefa Kopetzského. Přibývajícími obyvateli Dol. Benešova a Zábřehu v průběhu 1. republiky došlo z podnětu P. Mgr. Bruno Schneidera k rozšíření plochy hřbitova o dalších 50 arů západním směrem.

Přes připomínky úřadů o rozšíření hřbitova k zástavbě rod. domků, byly v létě roku 1930 práce zahájeny stavbou zděného oplocení, zpevnování chodníku a rozsáhlejší opravy kaple. Veškeré práce byly prováděny stavitelem Augustýnem Klimánkem.

K informacím je vhodné doplnit zásadní vymezování hrobových míst se zavedením úřední evidence pohřbívanych do země, dlážděním chodníků a provedením rozvodu vody. Rekonstrukce plochy byla zahájena v 70. letech min. století a trvalo několik desetiletí uvedením plochy hřbitova do současnosti.

Z posouzení stavebně technického stavu hřbitovní kaple v roce 2012 vyplynula nutnost provedení generální opravy spočívající ve výměně střešní konstrukce, provedení nové věžičky, výměně břidlicové krytiny,

nové fasádní omítky se zachováním původních tvarů a obnovení interiéru kaple. Vzhledem k tomu, že se jedná o užívání hřbitova na základě smluvních vztahů mezi farností a městem, byly práce financovány převážně z rozpočtu města. Zajímavou informací je, že při opravě krovu byly nalezeny dvě měděné destičky do nichž jsou razíci písmeny vyznačené texty v německém jazyce. Texty první destičky z roku 1877 dokumentují historii stavby hřbitova a hřbitovní kapličky, stavební náklady ve výši 3 400 marek, počet obyvatel Benešova 1.700, dvě židovské rodiny, několik evangelických rodin, jména řemeslníků podílejících se na výstavbě a jméno tehdejšího bürgermeistra Johana Kořistku. Druhá destička pochází z roku 1930 a stejným způsobem, jako u první, byly jména řemeslníků pod vedením stavitele Augustina Klimínka provádějící rekonstrukci, jména Msgr. Bruno Schneidera, tehdejšího faráře a bürgermeistra Josefa Bittu. Obě tabulky byly uloženy na původní místo. Vhodná informace je také o zvonu ve věžičce, ten byl odléván v roce 1948 ve slévárně místní firmy Holuša slévačskými mistry Eduardem Kozelkem a Františkem Balarinem ze Zábřehu.

Před ukončením klempířských prací na věžičce byly uloženy do měděného tubusu a kopule pod křížem informace statistických údajů o našem městě a farnosti a tiskoviny současného dění v širší společnosti. Tento akt se uskutečnil za účasti pana faráře Mgr. Pavla Kuchaře a starosty města Martina Štefka v měsíci říjnu 2012.

Příště: Kapličky a Boží muka na území farnosti

J.Z.

STABAT MATER

Podle katolického kalendáře připadá na 15. září den zasvěcený Bolestné Matce Boží - Panny Marie Bolestné. Připomíná sedm nejbolestivějších momentů v životě požehnané Panny Marie. Většina z nich se pojí s ukřižováním a smrtí jejího syna Ježíše. Mariino požehnání a vyvolení stát se Kristovou matkou bylo draze vykoupeno tím, že byla osobně přítomna smrti svého syna na kříži. Osud Panny Marie byl tak nevyhnutelně bolestný od samého začátku.

Sedm je v biblické řeči symbolickým číslem a znamená plnost a dokonalost. Mariánští ctitelé jmenují sedm nejznámějších bolestí Matky Boží.

V tento den si připomínáme následující epizody z Mariina života:

- První je proctví Simeona, který jí na 40. den po narození Ježíše předpověděl těžkou budoucnost jejího Syna a také to, že „její vlastní duší pronikne meč.“
  - Podruhé Maria trpěla, když musela s dítětem a sv. Josefem utíkat do Egypta před králem Herodem, který dal vyvraždit v Betlémě
  - a okolí všechny chlapce mladší dvou let.
  - Třetí bolestí byla pro Marii ztráta dvanáctiletého Ježíše během velikonočních svátků, kdy Ježíš rozmlouval v jeruzalémském chrámu s učitelem Zákona.
  - Čtvrtou a pátou bolest prožívala matka Božího Syna, když se s ním setkala tváří v tvář na jeho křížové cestě a když stála pod křížem.
  - Poslední dvě bolesti ji zasáhly po Ježíšově smrti, když držela
  - v náručí jeho mrtvé tělo a když jí byl vzat, aby jej uložili do hrobu.
- Podstoupila nejstrašnější bolest každé matky, kterou je smrt jejího dítěte.

Matka Boží vypila kalich utrpení až do dna spolu se svým synem.

Svým utrpením spolupracovala Maria na vykupitelském díle svého Syna a věřící ji uctívají jako matku plnou bolesti.

Stabat Mater dolorosa (stála Matka bolestná) – je středověká báseň (tzv. sekvence), pochází ze 13. století a její autorství bývá připisováno papeži Inocenci III. a Jacopone da Todimu. Je založena na proctví Simeona, podle kterého meč bolestí probodne Srdce Matky Ježíše Krista. Jímavá slova básně vyjadřují výstižně smutek matky, která stojí u kříže, nad ztrátou syna. Stabat Mater vyjadřuje tragické vyvrcholení Mariina života.

Pro svou emociální sílu byl text stále oblíbený a v roce 1727 byl katolickou církví Stabat Mater zařazen do oficiální liturgie.

Jen málo témat inspirovalo hudební skladatele tak silně jako utrpení a smrt. Mezi nejznámější zhudebněné kompozice na toto téma patří Stabat Mater od Palestriny, Pergolesiho, Haydna a Antonína Dvořáka. Téma se stalo inspirací pro umělecké vyjádření i jiných žánrů v celém průběhu historie od 13. století do současné doby.

Připomeňme si alespoň několik veršů nádherná a přitom dojemná slova této velkolepé středověké básně, přeložené z latiny.

*Stála matka uplakaná pod křížem jak bolest samá,
v hořkých vzlycích pro syna.*

*Její srdce Bohu dané, truchlící a zbědované sedmery meč protíná.
Žalupná, zarmoucená nebem požehnaná žena, matka Boží, prostá vin.
Hlavu sklání do svých dlaní, pohled na kříž vždy ji ranní,
trpí na něm její syn.*

*Matko Boží, Matko naše, kdo nad Tebou nezapláče,
když Tě vidí v mukách stát.*

*Vidět Ukřižovaného, Tebe v slzách vedle něho, nutí duši zaplakat.
Naše vina Tvého Syna týrá tobě před očima, vidíš Krista v krvi ran. ....*

av

Monte Sant'Angelo

Monte Sant'Angelo je nejvýše situovaná a nejchladnější obec poloostrova Gargano. Patří k nejvýznamějším poutním místům v Itálii.

Leží ve výšce 796 m nad mořem. Stejnomená hora (843 m), na které se Monte Sant'Angelo rozprostírá, je vápencová a proto obsahuje dutiny a jeskyně. Mezi ně patří i ta neznámější.

Koncem pátého století se zjevil archanděl Michael biskupovi ze Siponta. Ukazoval na jeskyni v hoře a tlumočil boží příkaz, aby se jeskyně proměnila v křesťanský chrám. Původně se v ní nacházela svatyně kultu boha Mithry.

Teprve trojí zjevení (490, 492 a 493) společně s vítězstvím nad nepřátelskými neapolskými vojsky, zemětřesením a bouřemi, přesvědčilo obyvatele Siponta, aby mu tuto jeskyni zasvětili a vybudovali nad ní kostel. Otisk nohy, který údajně archanděl Michael v tamější jeskyni zanechal, je malý jako dětská šlápě. Brzy tam začali po stezce zvané Via Sacra proudit zástupy poutníků a Monte Sant'Angelo se tak stalo prvním poutním místem křesťanské Evropy. Podle legendy se archanděl Michael zjevil ještě počtvrté, v roce 1656.

Z nesčetných míst zasvěcených sv. Michaelovi v Itálii je nejslavnější svatyně svatého Michaela na hoře Gargano.

Stala se jedním z nejvíce navštěvovaných poutních míst spolu s Jeruzalémem, Římem, Loretou a Compostelou

Významné slavnosti se zde konají 8. května a 29. září.

Z historie svatyně, vyobrazené na titulní straně

První zmínky o tomto místě se objevují již na přelomu 5./6. stol. v jistých písemných záznamech (ve dvou dopisech papeže Gelasia I. (492-496) biskupu Larina a biskupu Potenzy a v Knize o zjevení sv. Michaela na Monte Gargano sepsané v 8. století), které popisují zjevení sv. Michaela ve třech příhodách.

První se datuje r. 490. Když jeden bohatý muž ze Siponta vedl své stádo na pastvu na horu Gargano, ztratil se mu jeden z nejkrásnějších býků. Po dlouhém hledání jej našel na vrcholu hory klečícího před otevřenou jeskyní. Vystřelil po neposlušném zvířeti šíp, který místo aby zasáhl býka, nevysvětlitelně zranil nohu tohoto muže. Znepokojen touto událostí šel za biskupem, který mu nařídil tři dny modlitby a pokání. Na konci třetího dne se biskupovi zjevil Archanděl Michael

a řekl mu:

„Jsem Archanděl Michael a přebývám stále v Boží přítomnosti. Tuto jeskyni jsem si vybral a zasvětil si ji; já sám jsem její bdělý strážce... Tam, kde se skála otvírá, mohou být odpuštěny hříchy lidí... Vše, za co budete na tomto místě prosit v modlitbě, vám bude uděleno. Proto běž na horu a vyhraď tuto jeskyni křesťanskému náboženství.“

Ale protože na tuto tajemnou horu bylo téměř nemožné se dostat a také proto, že to bývalo místo pohanských kultů, biskup dlouho váhal, než uposlechl Archandělova slova.

Další zjevení se odehrálo v době války Langobardského knížete Grimoalda s Řeky (492). Město Siponto obsazené vojskem nepřítele už nemělo jinou možnost, než se vzdát. Biskup však získal od nepřítele třídenní příměří a obrátil se ve víře, modlitbě a postu k Vůdci nebeských vojsk. Na konci třetího dne se Archanděl Michael biskupovi zjevil a předpověděl mu vítězství. Tato zpráva naplnila srdce obležených nadějí. Obránci opustili město a strhla se bitva doprovázená hromobitím a blesky. Vítězství obyvatel Siponta bylo absolutní.

Třetí zjevení se událo po tomto vítězství (493). Biskup chtěl nyní uposlechnout Nebeského Ochránce a zasvětit jeskyni sv. Archanděli Michaelovi jako projev vděčnosti povzbuzen též pozitivním postojem papeže Gelasia I., ale Archanděl se mu opět zjevil a oznámil mu, že už sám jeskyni zasvětil. Biskup ze Siponta tedy společně se sedmi dalšími biskupy Apulie, kněžími a obyvateli Siponta uspořádal procesí na toto svaté místo. Během procesí se stala podivuhodná věc: nějací orlové svými roztaženými křídly chránili biskupy před slunečními paprsky. Když přišli do jeskyně, našli primitivní oltář přikrytý oltářním plátnem zvýrazněný křížem. Podle legendy také našli otisk nohy sv. Michaela ve skále. S nesmírnou radostí sloužil biskup na tomto místě první bohoslužbu (která se datuje 29. září). Sama jeskyně je jediné místo chvály, které nebylo zasvěceno lidskou rukou, a během staletí získala titul „Nebeská Bazilika“.

Další zjevení se potom odehrálo v 17. století, když v Jižní Itálii vypukl mor. Arcibiskup Alfonso Pucinelli neschopen najít lidský prostředek k zastavení epidemie, utíkal se v modlitbě a postu ke Sv. Archanděli Michaelovi. Dokonce aby urychlil Boží vůli, umístil do ruky sochy sv. Michaela prosbu napsanou jménem obyvatel. Za úsvitu 22. září, když se modlil v pokoji biskupského paláce v Monte Sant'Angelo, nastalo krátké zemětřesení a zjevil se mu sv. Archanděl Michael a nařídil mu požehnat kameny z jeskyně a označit je znamením kříže a písmeny MA (Michael Archanděl). Kdokoliv by podržel tyto kameny s vírou, stane se odolný vůči této nemoci. Biskup učinil, jak my bylo řečeno a brzy bylo vysvobozeno z moru nejen celé město, ale i všichni, kdo požádali o kameny, kdekoliv žili.

Jako trvalou památku na tento zázrak a jako projev nekonečné vděčnosti arcibiskup postavil památník sv. Michaeli na náměstí, kde stojí dodnes před balkónem pokoje, v němž se mělo udát zjevení. Na památníku je tento latinský nápis:

Knížeti Andělů - Dobývateli moru - Patronu a Strážci – věnujeme tento památník jako projev nekonečné vděčnosti. Alfonso Pucinelli 1656

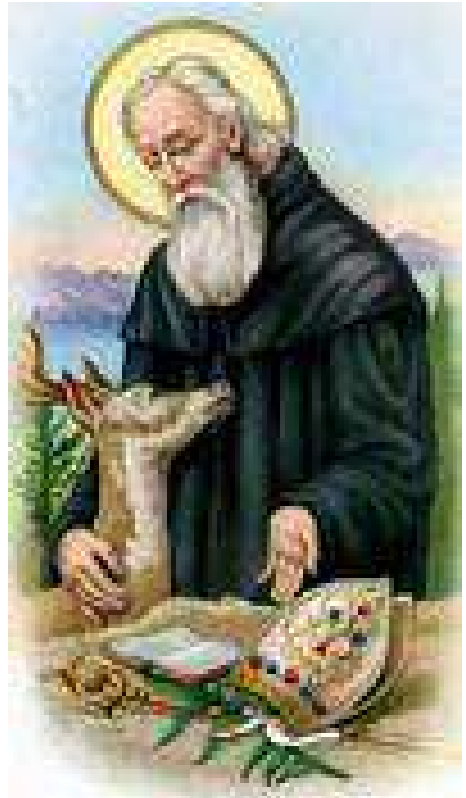
SVĚTEC MĚSÍCE

SVATÝ JILJÍ - poustevník

Památka 1. září

Sv. Jiljí (Gilles, Egidio), jehož jméno lze přeložit jako „ochránce“, se narodil kolem roku 640 v Aténách v Řecku. Jeho rodiče, Theodor a Paladia, byli vznešení, bohatí a vážení měšťané a vzorní křesťané. Poskytli synovi vynikající výchovu a výuku. Měl soucit s trpícími a nemocnými. Vypráví se, že jednou, když spatřil na ulici polonahého žebráka, svlékl vrchní roucho a žebrákovi ho daroval.

Po smrti svých rodičů mladý Jiljí prodal zděděný majetek, peníze rozdál chudým a chtěl sloužit Bohu v ústraní. Vsedl na loď a dostal se do přístavu Marseille na jihu Francie (tehdy Galie). Tam se dověděl o biskupovi sv. Cesariovi. Přišel za ním do Arles a dva roky studoval v jeho škole. Pak odešel, aby žil samostatně jako poustevník. Našel si tiché místo u ústí řeky Gard do Rhony a tam několik let žil.

Těžko překonával smyslná pokušení, ale naštěstí se potkal se starším zkušeným poustevníkem Veredemem. Ten ho poučil, že únik do samoty ještě není vítězstvím nad nástrahami zlých sil. Vycvičil ho tuhou kázní k odříkání a ovládání mysli. Jiljí pak odešel dále po proudu řeky Rhony a v pralese našel skalní sluj, ve které se usadil.

Podle legendy jej každého dne navštěvovala laň, která ho živila svým mlékem. Proto je sv. Jiljí patronem kojení a kojících žen. Krásná laň však neunikla pozornosti královských lovců. Pronásledovali ji, ale vždy když ji měli na dostřel, laň zázračně unikla. Dozvěděl se to samotný král a rozhodl se, že laň skolí. Pronásledoval ji až k jeskyni, kde žil poustevník Jiljí. Těsně před vchodem na laň vystřelil, ale šíp prolétl do jeskyně.

Lovci z královny družiny šli do jeskyně a uvnitř našli postřeleného Jiljího. Byl zraněný a zmrzačený. Proto je sv. Jiljí také patronem tělesně postižených.

Král zbožnému poustevníkovi nabízel dary, on je však nepřijal. Panovník, byl to vizigotský král Wamba, tedy nechal postavit na tom místě klášter, nyní Saint-Gilles, asi 20 km západně od Arles. To bylo kolem r. 680. Ke sv. Jiljí se začali přidružovat zbožní muži. Sv. Jiljí přijal kněžské svěcení, vedl klášter jako opat a řídil jej řeholními pravidly sv. Benedikta.

V r. 719 pronikla ze Španělska berbersko-arabská vojska (Maurové) a vyplenila kraj od Narbonne po Montpellier. Jiljí s mnichy žil dva roky v Orleánsu pod ochranou vládcy franské říše. V r. 721 se mniši vrátili do polorozbořeného kláštera a postupně vybudovali další stavby.

Sv. Jiljí zemřel 1. září 725. Jeho hrob se stal poutním místem. Kolem něho vzniklo město Saint-Gilles.

Jeden ze čtrnácti svatých pomocníků v nouzi

Ve středověku byl svatý Jiljí zařazen mezi čtrnáct svatých pomocníků a bylo mu zasvěceno velké množství kostelů a klášterů. Uctívání tohoto světce se v 10. století rozšířilo po celé Francii a dále po střední Evropě. I chrám svatého Víta v Praze dostal roku 1356 z Francie tři části z ostatků svatého Jiljí.

Věřící na svatém Jiljí přitahovala především jeho vlídnost, laskavost a mírnost. Připomínali si jeho drobné činy lásky, vzývali ho jako pomocníka v nesnázích, které postihují hlavně chudé lidi, pastýře, lodníky nebo žebráky. Svatý Jiljí je znázorňován s laní, která mu leží u nohou. Někdy je jeho ruka nebo noha zasažena šípem určeným původně jeho lani.

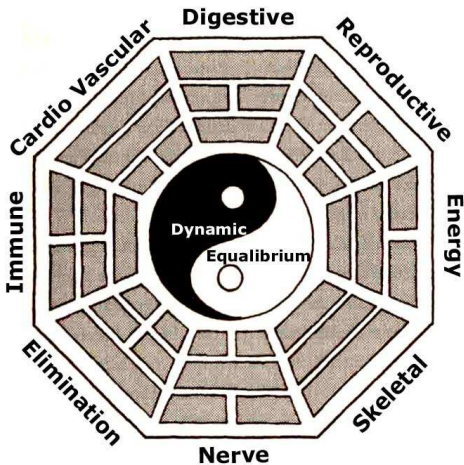
V naší zemi najdeme přes třicet chrámů zasvěcených sv. Jiljí, např.: v Brně-Lišni, v Bystřici pod Hostýnem, v Nymburce, či v Třeboni.

Dokladem úcty je kostel sv. Jiljí na Starém Městě v Praze, jehož původ je z doby kolem r. 1210. V r. 1625 se stal klášterním chrámem dominikánů.

Sv. Jiljí je patronem kojení a kojících žen, pastevců, myslivců, tělesně postižených, žebráků, kovářů, koňských handlířů a lesů. Vzýván je při ženské neplodnosti, na ochranu proti padoucnici, rakovině, duševním chorobám a nočním můrám. Atributy: Laň, šíp.

SVĚDECTVÍ O BOŽÍM JEDNÁNÍ

Kung-fu a já (svědectví)

Kung-fu jsem začal cvičit v roce 1991 a cvičil jsem ho osm let. Je to už dost dlouhá doba, a tak můžu snad něco ze svých zkušeností povědět. Ze začátku, když jsem začal cvičit, jsem velmi brzy zjistil, že ten, kdo se kung-fu věnuje naplno a bere to jako smysl svého života, zůstává na konci života sám. Na rozdíl od cesty křesťanské, kde je konec ve společenství. Cesta bojových umění je cestou samoty, je to individualismus.

Co je to Kung-fu? Je to součást východních bojových umění a v nich patří k těm nejstarším. (Taekwon-do, Karate-do, atd. Ta přípona „do“ znamená cestu). Z Indie vyšel muž jménem Bodhidharma a usadil se na území dnešní Číny, kde fungoval v té době taoismus. Tento muž nachází v tamních klášterech mnichy, kteří nejsou schopni fyzicky vydržet „modlitby a meditační cvičení“ (nejsou zde míněna tak, jak je vnímáme jako křesťané). Tak pro ně vymyslel cvičení „osmnáct rukou Lo-Han“, která měla sloužit pro udržení a zlepšení fyzické kondice. Je těžké říci, co to bylo za lidi. Možná že to byli opravdu lidé, kteří hledali Boha svým srdcem, ale neměli zjevení Boží pravdy, neměli Krista. Dá se říci, že to slůvko „do“ je klíčové. Vyjadřuje, že pro toho člověka jím zvolený směr je životní cestou. V překladu skutečně znamená cestu.

Já jsem nezačal cvičit, že bych hledal nějakou cestu, ale byl mi, jako snad každému klukovi, blízký pohyb. Bylo to něco, co si člověk musí „vybojovat“, musí se s tím porvat, není to zadarmo. Taky mě to dost bavilo, zajímalo a obohacovalo to můj život. Ne sice jako životní cesta, ale pro udržení fyzicky. Vnímал jsem cvičení jako něco, co má dobrý vliv na mou fyzickou pohodu, a přinášelo mi osobní uspokojení. To, co bych však chtěl zdůraznit, je fakt, že ve všech východních bojových uměních se necvičí pouze fyzická stránka těla, ale také duševní či duchovní. I když tam, kde jsem kung-fu cvičil, se cvičilo především fyzicky a meditace nebo modlitby (ani jejich náznaky) se nepraktikovaly. Kdybych si něčeho všiml, nechodil bych tam, protože jsem v kung-fu duchovno nehledal.

Můj přítel, který cvičil se mnou a připadalo mu to málo jen cvičit, si to vzal jako svůj životní program. Odjel tedy na Tchajwan do nějaké kung-fu školy a oslovil nějakého mistra, který Kung-fu učí. Tam to probíhá tak, že před začátkem toho tréninku i po jeho ukončení se zapalují vonné tyčinky na nějakém oltáříku a zkrátka je to spojeno s duchovnem a s tím, co podle mého poznání není Bohem. Samozřejmě tady v Evropě se to nepraktikuje anebo v omezené míře, ale to nic nemění na duchovním podkladu tohoto cvičení.

To, co já jsem vnímal, bylo to, že celé to cvičení je prodchnuté nějakým duchovnem a není to jenom fyzické cvičení. Můžu říct pro ty, kteří by to chtěli jen cvičit, že ze začátku to půjde, ale potom čím dál tím víc rozpoznají, že je tam nějaké duchovno, které nemá s Kristem a Bohem nic společného. Čína je vysloveně pohanský národ, na každém kroku tam potkáte nějaké vykladače karet či předpovědače osudu. Součástí cvičení Kung-fu je také takzvaný Čhi-kung. Čhi-kung vychází z čínské filosofie a učí, že tělem prochází různé dráhy, kde probíhá nějaká energie, která je vlastní živému organismu, respektive člověku, a člověk, který si to uvědomuje a tu energii usměřňuje, tak může v praxi dosáhnout určitý míry nezranitelnosti části těla anebo naopak mnohem větší síly v úderu (například člověk může hlavou rozlomit betonové desky nebo kopím tlačí auto tak, že špičku kopí má opřenu o krční jamku), čehož jsem byl svědkem.

Tady u toho se mi znovu a znovu objevovala otázka, zda tento pohled na tu energii je přirozené povahy, jestli skutečně člověk disponuje nějakou energií, která je tak přirozená jako krev a tělo atd.. Nikdo mi na tu otázku kvalitně nedokázal odpovědět a prostě se to bere, jako by to bylo přirozené povahy, a já si tím vůbec nemohu být jist. Pokud by to bylo přirozené, tak by to bylo bez problémů. Cvičení Čhi-kungu spočívá v dechových cvičeních, kdy se dech vede po určitých drahách a výsledkem má být nezranitelnost a mnohem větší síla. Ale jaká je podstata tohoto cvičení vůbec - to je otazník.

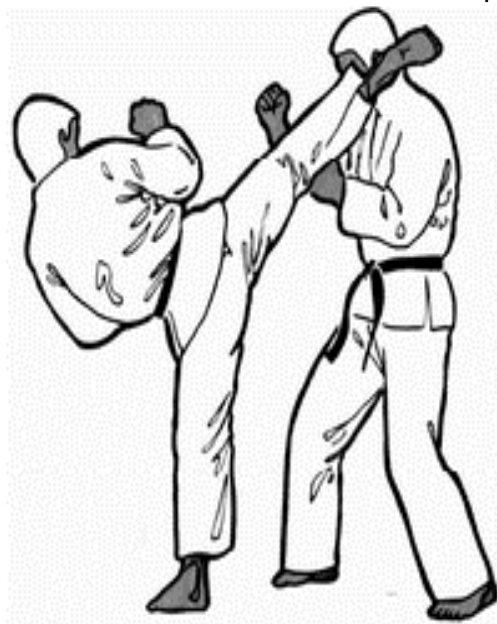
Velmi podobné je to u jógy, která je především duchovním směrem a nejde zdaleka o fyzickou stránku věci, byť se to na fyzickém stavu člověka silně projeví. To fyzické cvičení v józe totiž nesměřuje k fyzické dokonalosti, ale k nějakému duchovnímu osvětlení. Dechová cvičení, která se cvičí v józe, jsou si podobná, téměř identická s Čhi-kungem. V józe se při dechových cvičeních vzývají určitá božstva (pomocí opakování manter), při cvičení Kung-fu jsem se s tím nesetkal, ale v literatuře o Čhi-kungu jsem se s tím setkal. Konkrétně má být opakována při určité fázi cvičení mantra, která přeložena znamená "Já jsem Bůh".

Celé moje cvičení se mi dost často objevovalo v modlitbě jako předmět, který je třeba řešit, protože tam něco není v pořádku. Nejjednodušeji bych to popsal jako překážku, která mi bránila jít blíž k

Bohu, něco, co stálo mezi Ním a mnou. Velmi silně jsem vnímal tuto překážku také při slavení eucharistie. Když jsem o tom rozjímal, tak jsem rozpoznal především duchovní problém, respektive mne to dovedlo k tomu, že je za tím vším nějaké duchovno. V Číně existuje chrám boha bojových umění a to jednoznačně odkazuje na pohanství. Ti, kteří dříve byli odkázáni na svojí fyzickou zdatnost, tak jistě chodili do chrámu a tomu božstvu zapalovali vonné tyčinky.

Zažil jsem seminář s jedním mistrem, který ve své škole praktikuje trojí úklonu. První předkům, kteří cvičili před námi, druhou tomu, kdo nás učí – cvičí, a třetí měla být úklona našemu bohu. To přeloženo znamená: úklona předkům je nespecifikována víc a ti předci mohli být vyslovenými pohany a pak je to klanění se pohanskému božstvu v těch předcích. Úklona tomu, kdo vás cvičí. Takže já, když jsem tam byl, tak jsem se klaněl pouze Jahve a v duchu jsem se modlil: Pane Ježíši, jenom Tobě se klaním a Tobě děkuji.

Moje zkušenost s cvičením: s fyzickou stránkou jsem problém neměl. Ale velmi brzo se mi začalo cvičení cpát do modlitby, a to pravidelně.

Myslím si, že to, co se objevuje člověku v modlitbě, je důležité a je třeba se tomu věnovat. V modlitbě se mi začalo ukazovat že bych to svoje cvičení měl předložit před Boží tvář. Po jednom rozhovoru s knězem jsem se modlil a přišlo dost jasné pozvání - tak se Slávo rozhodni, buď půjdeš za mnou, a to bez cvičení, anebo si můžeš cvičit. Nebyla to pro mne maličkost, protože to trvalo osm let a velmi mne to bavilo. Nebylo to pro mne jednoduché, ale bylo mi jasné, že to není Boží cesta.

Celé své vyprávění bych shrnul do jednoduchého závěru. Cvičení Kung-fu a pravděpodobně i jiných

bojových umění má svůj duchovní podtext, který se staví mezi člověka a pravého jediného Boha. Díky Bohu za poznání, které mi dal.
Slávek

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Velký malíř

Leonardo da Vinci dostal nabídku, aby vytvořil fresku v refektáři kláštera Panny Marie Milostiplné v Miláně. Tato freska měla zobrazovat Poslední večeři Ježíše s apoštoly. Malíř chtěl vytvořit touto freskou velké mistrovské dílo, a proto pracoval klidně a pozorně.

Jen bratrům z kláštera se zdálo, že pracuje velmi pomalu. Model pro obličej Ježíše si Leonardo vybíral dlouhé měsíce – musel mít všechny potřebné vlastnosti, tvář musela vyzařovat sílu i něhu, duchovní i lidský rozměr. Nakonec na ulici narazil na mladíka s prostým, upřímným, čistým výrazem, který nejmíc odpovídal jeho představě o Ježíšovi. Jmenoval se Agnelo.

Po roce Leonardo začal hledat ve vykiččených částech Milána, v pochybných a nebezpečných krčmách. Potřeboval najít tvář, která by mu byla modelem pro Jidáše, Ježíšova zrádce. Hledal tvář, ve které by se zračil nepokoj a beznaděj, tvář člověka schopného zradit nejlepšího přítele. Po nocích a nocích hledání v prostředí podvodníků všeho druhu Leonardo našel toho pravého. Vzal ho s sebou do kláštera a začal ho malovat. V tom uviděl v jeho očích slzy.

„Co se děje?“ zeptal se Leonardo, když si všiml jeho výrazu. „Já jsem Agnelo,“ zamumlal muž. „Ten, podle kterého jste maloval tvář Kristovu.“

Úspěch

Jeden misionář, který žil mnoho let v Číně, se vracel zpět do Spojených států. Na stejné lodi se s ním vracel po dvou týdnech v Číně i jeden slavný zpěvák. Když se blížili k New Yorku, misionář zahlédl veliké zástupy fanoušků, které čekaly na zpěváka.

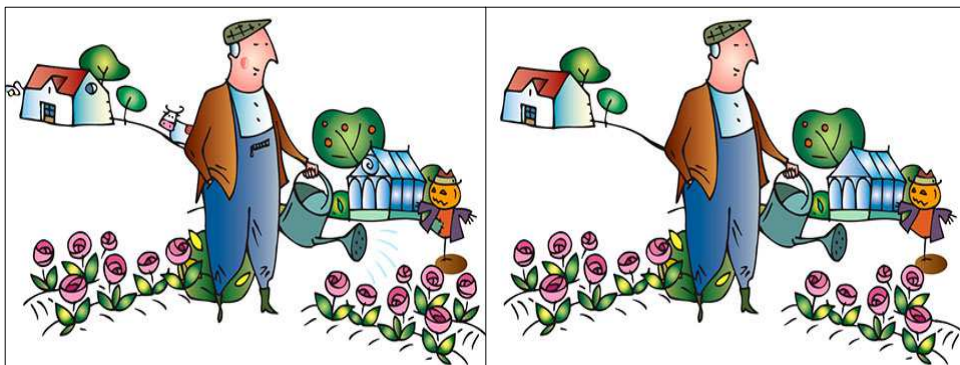
„Pane Bože, tomu nerozumím,“ mumlal misionář. „Zasvětil jsem dvaadvacet let svého života Číně, on tam byl pouhé dva týdny. Přesto tisíce lidí očekávají jeho šťastný návrat domů, zatímco na mne nečeká nikdo.“

A Pán odpověděl: „Ale synu, ty ještě nejsi doma.“

Slavného rabína navštívil jednou jakýsi turista a byl překvapen, když spatřil, že rabínův dům má jen jednu místnost plnou knih. Jediným nábytkem tu byl stůl a lavice. „Rabíne, kde máš svůj nábytek?“ zeptal se turista.

„A kde ho máš ty?“ otázal se rabín. „Já?“ Já jsem tu přece jen na procházce,“ podivil se turista. „Já také,“ řekl rabín.

Dětem - Najdi 10 rozdílů .

!!! SOUTĚŽ !!!

DOPLŇOVAČKA - Tajenka skrývá část lidové pranostiky:

Divoké husy na odletu - konec ...(tajenka)...

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
S	S	S	S	S	S	S	S	S	S

1. Den v týdnu;
2. Budovat (dům);
3. Dívčí jméno;
4. Odstraňovat z povrchu;
5. Zvíře ženského pohlaví;
6. Čin;
7. Uzeniny;
8. spojovat dvě tekutiny;
9. Lesklé tkaniny;
10. Zdroj pitné vody;

Své odpovědi vhodte do krabičky „SOUTĚŽ“ v kostele, nebo zašlete emailem nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 27.září !!!

Správná odpověď z minulé soutěže:

Tajenka minulé doplňovačky zní „**DO ZIMNÍ SÍNĚ**“. Z 10. správných odpovědí, (4 z D.Benešova, 4 ze Zábřehu, 2 přespolní/ 9 v krabičce a 1 elektronicky) vylosoval pan farář tyto výherce:

1. cena – kniha - **Lucie Dudová**, 11 let, Dolní Benešov; **2. cena** – biblické karty – **Bára Radošovská**, 2. třída Zábřeh; **3. cena** – magnetická záložka – **Jan Hudeček** 8 let - Dolní Benešov.

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

PRO ZASMÁNÍ

Jede cestovatel do Afriky se svou kočkou. Ta mu však krátce po příjezdu uteče. Když kočka dojde do pouště, uvidí, že směrem k ní jde levhart. Všude kolem je plno kostí, tak se rozhoduje, co udělá. Otočí se zády a když je levhart dost blízko, aby ji slyšel, nahlas si říká: „ To byl tak dobrý levhart, dala bych si ještě jednoho!“

Levhart se lekne a uteče.

Všechno to viděla opice a běžela levhartovi říct, co viděla s tím, že z toho bude mít také prospěch. Když levhart vše uslyšel, rozzuřil se a ve zlosti opici řekl: „Opice, vlez mi na záda, jdu si pro tu kočku!“

Kočka vidí, že se k ní blíží levhart s opicí na zádech. Přemýšlí, co udělat teď.

Zase se k ním otočí zády, když jsou dostatečně blízko, řekne: „ Tak kde je ta opice, kterou jsem poslala prodávšího levharta?“

Byl jsem na dovolené v Tatrách. Byla tam nádherná ozvěna! Jednou jsem zavolal „ Halo“ a ozvalo se to ještě pětkrát: a ozvalo se to ještě pětkrát!“ To nic není. U nás v paneláku stačí jednou kýchnout a ozve se desetkrát „Na zdraví“

VE ŠKOLE JEŽÍŠOVĚ

Téma setkání: **Děkuvzdání a chvála Otcí**

setkání: **Středa 9. září 2015**

Čas a místo setkání: **18:50 ve Farním sále**

Písmo svaté

- Ž 145 - Davidův chvalozpěv
- Dan (přídavek) 3, 51-90 - Chvála tří mužů v ohnivé peci
- Lk 10,21-24 - Ježíš zajásal v Duchu Svatém
- 2 Kor 1,3-4 - Pochválen buď Otec milosrdenství a Bůh veškeré útéchy
- Ef 1,3-14 - Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista
- Gal 4,6-7 - Duch (Svatý) volající (v nás) „Abba, Otče!“
- 1 P 1,3-9 - Chvála spasení
- Lk 1, 46-55 - Magnifikat

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ZÁŘÍ

Sbírka NA CÍRKEVNÍ ŠKOLY

– neděle 13. 9. 2015 – odesílá se v plné výši pro potřebu církevních škol naší diecéze

Sbírka NA ODVODNĚNÍ KOSTELA SV. MARTINA

– neděle 20. 9. 2015

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na září 2015

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	7.9.	18.00	Za Jindřicha Ostárka, dvoje rodiče, sestru a živou rodinu	
Út	8.9.	6.30	Za živé a + farníky	
St	9.9.	18.00	Za Helenu Prchalovou, manžela a rodiče z obou stran	
Čt	10.9.	18.00	Na poděkování P.Bohu za 50 let života, za dar zdraví a obdrž....	
Pá	11.9.	Záb 18.00	Za Jakuba Pačku, manželku, dvoje rodiče a dvě vnučky	
So	12.9.	7.00	Za Josefa Faiku, manželku, syna a snachu	
Ne	13.9.	7.00	Za Jindřicha Onderku, manželku, rodiče a sourozence	
Ne	13.9.	Záb 8.30	Za Josefa Pačku, bratra, za rodiče Gajdové a Pačkové	
Ne	13.9.	10.00	Za členy Živého růžence	
Po	14.9.	ČK 17.00	POUŽ: Na poděkování P.Bohu za obdržené milosti, dar zdraví...	
Út	15.9.	6.30	Za živé a + farníky	
Út	15.9.	Záb 18.00	Za Janu Schmuckovou, dva manžely, zeť a přízeň	
St	16.9.	18.00	Za Annu Hrbáčkovou a dva + manžely	
Čt	17.9.	18.00	Za Helenu Herudkovou, dva manžely, syna a rodiče	
Pá	18.9.	13.30	Mše sv. na poděkování – 70-níci z DB	
Pá	18.9.	18.00	Svatováclavský hudební festival – koncert	
So	19.9.	7.00	Za Štěpánku Golovou, za živou a + rodinu	
Ne	20.9.	7.00	Za Ericha Sekáčka (nedož.85 let), za manželku, sourozence ...	
Ne	20.9.	Záb 8.30	Na poděkování P.Bohu za přijaté milosti, dar zdraví při příležit....	
Ne	20.9.	10.00	Za Gertrudu Lainkovou, manžela a rodiče z obou stran	
Po	21.9.	18.00	Za Annu Bilíkovou, manžela, přízeň a duše v očistci	
Út	22.9.	6.30	Za živé a + farníky	
St	23.9.	18.00	Za Edeltraudu Foltýnkovou, manžela a + přibuzenstvo	
Čt	24.9.	18.00	Za Karla Chřibka, manželku, za + rodiče a sourozence	
Pá	25.9.	Záb 18.00	Za Herberta Kříže, dvoje rodiče, sestru a přízeň	
So	26.9.	11.00	Poděkování za úrodu zemskou a prosba o boží požehnání pro ...	
Ne	27.9.	7.00	Za Marii Kokešovou, manžela a rodiče z obou stran	
Ne	27.9.	Záb 8.30	Za Petra Slaninu a duše v očistci	
Ne	27.9.	10.00	Za Josefa Bočka, bratra a rodiče z obou stran	
Po	28.9.	18.00	Za + Pavla Kupku – výroční	
Út	29.9.	6.30	Za živé a + farníky	
St	30.9.	18.00	Za + Josefu Brychnáčovou – výroční	
Čt	1.10.	18.00	Za + Olgu Mrkvovou (nedož.90 let), za manžela a dceru Brigitu	
Pá	2.10.	6.30	Na poděkování P.Bohu a P.Marii za život a dar zdraví do ...	
Pá	2.10.	Záb 18.00	Za Josefa Klemense, manželku a dvoje rodiče	
So	3.10.	11.00	Na poděkování za 50 let společného života a za živou rodinu	
So	3.10.	12.00	Na poděkování za 50 let společného života a za živou rodinu	
Ne	4.10.	7.00	Za členy Živého růžence	
Ne	4.10.	Záb 8.30	Za Herberta Hošického, manželku, dvoje rodiče a přízeň	
Ne	4.10.	10.00	Na poděkování P.Bohu a P.Marii za dar života a dar zdraví...	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami."

Řekli svatí a to platí...aneb citáty blahoslavených a svatých

...nepatří do ctností naděje ta naděje, kterou někdo vkládá v sebe, nebo v jiného člověka, ale jediné naděje, kterou vkládáme do Boha.

sv. Tomáš Akvinský

At' „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné, pokojné a sváteční chvíle

26. září 2015 Poděkování za úrodu

11:00 hod.

❖ mše sv. – poděkování
za úrodu

od 13:00 hod.

- ❖ program na
nádvoří fary
- ❖ (občerstvení,
hudba, tombola,...)
- ❖ host

❖ výtěžek akce na
potřeby farnosti

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cyprjána Lellka 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P.Mgr. Pavel Kuchař, farář, Marie Ohřálová
email: nas.nedelniczek@seznam.cz internetové stránky: <http://farnost-dolnibenesov.webnode.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E 19917